

33 (273).
TİGRANUHİ M.NİN HİKÂYESİ
(1943, İstanbul doğumlu)
ESKİ KOCA

Büyükannemin annesini Kayseri'nin Gizi Köyü'nden sürgüne gönderirler. Kocasını da götürürler. Büyükannem o zaman 5 yaşındaymış; üç yaşında da bir erkek kardeşi varmış. Yolda çocuk "Su! su!" diye feryat eder.

O anda çeteler çıkagelir. Annesi sağa sola bakar ama oğlunu göremez. Kızını sırtına alıp kervanla yola çıkar. Bunlar Tomarza Köyü'ne yerleşirler. Ermeni bir adam çıkıp kendisiyle evlenmek ister ve evlenirler. Bunlar yıllarca beraber yaşar. Günün birinde köye bir adam çıkagelir; papazı bulur. Adam sorup soruşturarak duyar ki, karısı ve kızı oradalar. Papaz adamı yanına alıp eve getirir ve ona "Ben karınla konuşurum" der.

O kadının evine giderler. "Bu senin kocan mı?" diye sorar papaz.

Kadın da: "Evet, ama göçebe olduk; bu yeni kocam bize sahip çıktı. Şimdi ne yapayım?" diye cevap verir.

"Papaz Efendi, bana gitmek düşer. Birbirlerinin hayrını görsünler. Ben ayrılmalarına sebep olmayayım" diyen eski kocası kalkıp gider ve yakın bir köyde evlenir.

O kadının kızı, yani benim büyükannem Nikoğos isimli bir gençle evlenir.

Adamın teki ona: "Nikoğos, şu tarlada çalışan adamı görüyor musun? O senin gerçek kayınbaban" der.

Nikoğos gidip o adamın elini öper ve "Ben senin damadınım" der.

"Ey oğlum! Kızımın hayrını gör. O babasız büyüdü. Hiç olmazsa sen ona sahip çık" der kayınbabası.

Bir süre sonra adamın öldüğünü duyarlar. Nikoğos defin işlemine katılmaya gider; onun kefeninini hazırlar ve kayınbabasını gömer.

Öyle ki, göçebe Ermenilerin kaderidir bu, yerlerinden yurtlarından olup, birbirlerini kaybetmek...